

[Pürschel.]
nogen særlig Opgave. Navnlige hvis man gennemfører de Ændringsforslag, der er stillet med Hensyn til Udvidelse af Nævnets Opgaver, vil der komme en stor Mængde Sager, hvor han egentlig ikke har nogen særlig Opgave, men hvor Forsorgermanden vil have bedre Betingelser og efter min Mening større Værdi som stemmeberettiget Medlem af Udvalget.

Efter Straffelovforslaget var Nævnets Opgave begrænset til det i §§ 44, 66 og 69 nævnte, nemlig Løsladelse og Genindsættelse af Personer, der var indsat henholdsvis i Ungdomsfængsel, Arbejdshus og Sikkerhedsforvaringsanstalt. Denne Opgave foreslaas nu af det samme Flertal, som jeg nævnte før, ved Ændringsforslag Nr. 9 udvidet, saaledes at Nævnet og ikke Justitsministeren skal afgøre, om en ikke helt normal Person, som udstaar Frihedsstraf, skal overføres fra eet Straffeudstaaelsessted til et andet, og ved Ændringsforslagene Nr. 34 og 35 foreslaas det, at § 39 skal ændres, saaledes at Nævnet og ikke Justitsministeren skal træffe Afgørelse med Hensyn til Fængselfangere Overførelse til Arbejdshus eller Forvaringsanstalt. Endelig foreslaar et Mindretal, nemlig Venstres Udvalgsmedlemmer, under Nr. 37 og 40, at ogsaa Afgørelsen med Hensyn til Fængselfangere Løsladelse paa Prøve eller Genindsættelse skal overføres fra Justitsministeren til Fængselsnævnet. Det konservative Mindretal mener, at alle disse Opgaver gennemgaaende er af en saa simpel Karakter, at der ikke er nogen Fare ved at overlade dem til Administrationen, som for Løsladelsens Vedkommende vil handle væsentlig paa Grundlag af Fængselsdirektørens Indstilling, og som jo i øvrigt har en hel Række Opgaver af tilsvarende Art, nemlig med Hensyn til de betinget benaadede. Vi er lidt bange for, at man henlægger for mange Opgaver til Nævnet og derved forlader den Fælleslinie, jeg nævnte før: at dette ikke maa vokse op til en særlig administrativ Afdeling. Det er jo nemlig et meget betydeligt Antal Sager, der her henlægges til Nævnet, mange Gange større end det, der oprindeligt efter Forslaget var henlagt til det.

Et Flertal, Socialdemokrater og Radikale, har i øvrigt ved Nr. 39 til § 41 foreslaaet, at Spørgsmaalet om Genindsættelse af de paa Prøve løsladte Fanger afgøres af Retten. Den Betragtning, der ligger til Grund derfor, er i og for sig meget tiltalende; man vil skabe den bedste Garanti for, at de Fanger, der er løsladt, ikke uden

fyldstgørende Grund genindsættes i Fængselet, men Betragtningen er efter min Mening for teoretisk. De Spørgsmaal, som her skal afgøres, er simple og ligetil: Overtrædelse af visse klare Betingelser, og i Almindelighed er det jo saaledes, at der ganske simpelt foreligger en ny Forbrydelse, og derfor tror vi fra vor Side, at man uden mindste Betænkelighed kan lade dette blive, hvor det er: ved Administrationen.

Jeg gaar dernæst over til Afsnittet om Straffene i Lovens Kapitel 6. Der stilles af et Mindretal, Elmquist og Fru Hauschultz, Forslag om, at Dødsstraffen skal bevares, dog saaledes, at den aldrig bliver obligatorisk. Man vil altsaa altid ved hver Strafbestemmelse have Valget mellem at anvende Dødsstraf eller en anden Straf, i Mod sætning til, hvad Tilfældet er for nogle enkelte Paragraffers Vedkommende i den nu gældende Straffelov; jeg skal saaledes nævne, at der er fastsat ubetinget Dødsstraf for Mord, altsaa for overlagt Drab, i den nu gældende Lov. Der er neppe Grund til lange Drøftelser af dette. Jeg gentager her, at anden Behandling af Lovforslag ikke er Stedet for de principielle Drøftelser; de hører hjemme ved første og ved tredje Behandling. Striden om Dødsstraf er jo stannende i en lang Række af Lande Verden over, og nye Argumenter for og imod tror jeg ikke lader sig fremføre. Min Betragtning er i al Korthed den, at Dødsstraffen herhjemme i Realiteten er afskaffet; den er ikke fuldbyrdet siden 1892; dens generalpræventive Virkning, som er dens værdifuldeste, er knyttet netop til Fuldbyrdselsen og derfor bortfaldet herhjemme.

Paa Dommerforeningens sidste Aarsmøde citerede Landsdommer Haack efter et tysk Tidsskrift en Række Tal fra Lande, som har afskaffet Dødsstraffen, og ogsaa fra Lande, som, efter at have afskaffet den, har genindført den. Jeg tror, jeg har Lov at sige, at det er absolut umuligt at paavise nogen som helst Stigen i de meget grove Forbrydelsers Tal i Lande og Perioder, hvor Dødsstraffen har været afskaffet, Tallene fra Holland taler endog nærmest for det modsatte, men jeg ønsker ikke at paabe- raabe mig disse Tal i denne Henseende.

Under Nr. 16 stiller et Mindretal, Svend Nielsen, Fru Hauschultz og jeg, Forslag om Bevarelse af Tugthusstraffen. I Foraaret var der 14 af Udvalgets 15 Medlemmer, der var stemt for at bevare Tugthus. Som allerede nævnt ved første Behandling var Forholdet imidlertid det, at der i Virkeligheden var Tale om to Mindretal hvert paa 7 Medlemmer, som holdt hver paa sin Form, og